

Nr 156.

Av herrar **Skoglund** i Umeå och **Mäler**, *angående utredning om vissa åtgärder till åstadkommande av förbättrade folkpensioner.*

Under de gångna åren ha åtskilliga förslag förts fram i syfte att förbättra de utgående folkpensionerna. Tyvärr ha dessa strävanden inte alltid lett till resultat, men i några fall kunna påtagliga framgångar noteras. Till dessa måste räknas tillkomsten av de s. k. företagarpensionerna, till vilka såväl arbetstagare som arbetsgivare erlægga stipulerade avgifter. En särskild organisation — arbetarepensionskassan — finns också för ändamålet. Genom denna form av frivillig tilläggs pensionering erhåller arbetstagaren efter uppnådd fastställd ålder en viss förstärkning av sin ålderdomspensionering.

Till följd av vissa bestämmelser i lagen om folkpensionering, gällande den avdragsfria inkomsten, försvåras eller omöjliggöres emellertid, att det sammanlagda pensionsbeloppet uppnår en ur pensionstagarens synpunkt sett skälig nivå. På grund härav tvingas pensionstagaren ofta att för erhållande av erforderlig utfyllnad vända sig till samhället för understöd i en eller annan form. Ur såväl pensionstagarens som samhällets synpunkt måste det därför vara angeläget att ifrågavarande form av pensionsförstärkning så förändras, att densamma ger möjlighet för pensionstagaren att genom egna och andras insatser tillförsäkra sig en skälig ålderdomspension. En förutsättning härför är dock, att gränsen för den avdragsfria inkomsten så placeras, att den kommer att lämna ett ökat utrymme åt företagarpensionerna. Från arbetarhåll ha också krav i sådant avseende framförts vid skilda tillfällen och i olika sammanhang. Såväl arbetare som arbetsgivare ha därvid givit till känna, att de nuvarande bestämmelserna verka starkt återhållande i fråga om genomförandet av nyssnämnda pensionsform. En justering av inkomstgränsen är därför betingad av de rådande förhållandena och skulle — utom en förbättring av det sammanlagda pensionsbeloppet — också medföra att strävandena att genomföra en mer omfattande företagarpensionering komme att avsevärt stimuleras. Frågan härom borde därför, oberoende av folkpensioneringsproblemet i övrigt, upptagas till prövning och avgörande.

Under hänvisning till det anförda få vi därför anhålla,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om skyndsamt utredning och förslag till sådan ändrad bestämmelse i folkpensioneringslagen, att den avdragsfria in-

komstgränsen icke verkar återhållande och hindrande på arbetstagarnas och arbetsgivarnas strävanden att åstadkomma en för arbetstagaren skälig ålderdomspensionering.

Stockholm i januari 1944.

Gösta Skoglund.

Karl Mäler.
